د جنګ، سنګر، مورچل او تورې په اړه ټپيزې

د آزادۍ جګړه اوږده شـــوه
لاړله ورځ راباندې شپه شوه
له هر ځای جوړه هديره شوه
که د زلمو نه پوره نه شـــوه
افغانستانه جينکــــــــۍ به دې ګټينه

پروت لکه ښځه په کاله شـــوې
نه د دغه نه د هغــــه شـــوې
خاورې اېرې شولې نور څه شوې
که په مېوند کې شهيد نه شوې
خدايږو لاليه بې ننګــــۍ ته دې ساتينه

هره انجلۍ د وطن زوی کړي
ښه غيرتي يې ته رالوی کړي
په شهامت باندې يې پوی کړي
زلمو سنګر کې وينې توی کړي
پېغلې رندې کړې چې کونډه توب نه قبلوينه

اور به يې پور په کاله کړي
نور د د ښ[illegible] به ژړا به کړي
له [illegible]ينه به بيې خف[illegible] کړي
جانان به ولې توره نه کړي
ترنيمايي مورچله زه ورسره ځمه

په عزت لاړو رسوا راغی
ډک ملا بند تر ملا راغی
په ټيټو سترګو تر ما راغی
جانان له جنګ نه په شا راغی
په پرونی ورکړې خوله پښېمانه يمه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر ځان دې مرید که
ته په سنګر کې ځان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

چې ګردنۍ یې تر ملا ده
چې یې په لاسو کې سلا ده
په دښمن جوړه یې غوغا ده
زما خولګۍ د هغه چا ده
چې غلامۍ ته یې طلاق ورکړی وینه

ورک شه میراث او ورکې شومې
د برې لار کې د برې لومې
شته دي ازغي او هم پیچومې
تورې وهه برې به مومې
که برې نه وي ځوانان تل په تورو مرینه

په سرو لمبو باندې ګډیږي
له خپله سره پرې تیریږي
سل وارې مري خو ژوندی کیږي
په مورچل هغه سړی خیږي
چې یا مین وي یا یې پښغله ناسته وینه

وینو له دارو فوارې کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځوږ د سلګیو آذانګې کړې
ټوپکو بیا غاړې کږې کړې
ګولیو یوړل د ځوانانو لړمونونه

ځوږ د سلګیو پورته کیږي
د زمکې سر واړه خوځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونې په زړه کې هو سیږي
چې ډول وهي ځوانان ګډیږي
یا به لښکر وي یا غدۍ د ژنیو وینه

بند او زندان مې ماتو ای شو
بار مې د غشو په سر وړای شو
سر مې دښمن نه پریکوای شو
که جنګ د تورو وای ما کړای شو
د نصیب جنګ دی وار خطا ولاړه یمه

د سفر او مسافر په اړه ټپیزې

خدای خبر نن ولې ړنده شـــوم
ښه وینبه ناسته وم ویده شوم
تاته د رتلم ځانته ستنه شوم
په سفر تلې د رجګه نه شوم
ما دې خدای شله کړي په دواړه ځنګنونه

په خپل ښایست دې ورحمیږه
ډېره مې ښنګ ته مه ودریـــږه
راته په سترګو کې موسیـــږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند په بند مه رانــــه تاوېـــږه
که مسافر شوم بیا به نه درځي خوبونه

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې راښایه
ته که نږدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه

عمر به دغسې خپل ډېر کړم
یو څه موده به دې پاک هېر کړم
زړه به په پړو کې راګېر کړم
یو کال به بل وطن کې تېر کړم
چې ستا د حُسن دوران تېرشي رابه شمه
• ✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻

ژوندی دې غواړمه له خدایه
د سفر لوری دې راښایه
ته که نږدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه
چې یې په ناز رالویولې

اخر دې وکړې کانې خپلې

الله دې مړه که نازولې

چې مسافر په کانو ولې

جینۍ لمن به دې خدای نه زرغونوینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافري په ښه زړه وکه
شپه ورځ په ځان باندې يوه که
زړه کې د ياد بله ډېوه که
ته په لوستلو صرفه مه که
نجونو پېغور راکړ چې يار دې امې شونه.

ما ويل رخصت به رانه غواړې
د پالنگ سر ته به ولاړ يې
جگې به يوسو سره غاړې
ارمان مې دادی رانه لاړې
ولې مې ټينگ په غېږ کې نه نيوې مينه

په نه خبره مرور دی
چرته به وي اوس مسافر دی
ما پرې د ځانه ډېر باور دی
يار مې د بنو سوداگر دی
ماته به راوړي بنوځي د خيال شالونه

د خدای د نور يوه جلوه يې
په کايناتو راخوره يې
تل مې په زړه کې راسره يې
ته به د کوم وطن ډېوه يې
زه د هجران په تروږمۍ کې ناسته يمه.

امبار دې خاورې په وعده کړې
ما درته څو پېرې په شپه کړې
ما ويل چې ته به داسې نه کړې
ماته دې لږې شپې وعده کړې
تا د راحت په غونډۍ واړول کلونه

که يې رهبار که بې رهبار وي
څوک چې په عشق کې وفادار وي
ورځې که سپينې چړې لار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يار په دکن د سړي يار وي
ته له وړې غوندې پناه شوې هېر دې کړمه

څه به کوم نصيب مې خوار دی
زړه مې بې ننګ سره ايسار دی
که يې پرېږدم له خدايه ډار دی
سبا مې بيا د کډو وار دی
په سر به پنډې چلوم په زړه غمونه

د سپينلي، کوډو، تاويذونو او زلفو په اړه ټپيزې

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابــــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځــان نوکـــر که
تا ته کاته به په تنخا حســـابومـــــه

زما پر مينه باور نه کړي
کومه چاره مې دلبر نه کړي
خدای دې راپېښ چرته شر نه کړي
په ما يې کوډې اثر نه کړي
ما هندوانۍ کوډې په خوله خوړلې دينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې ژړا که واوېلا ده
تا ته مې تل په خوله دعا ده
څه لېونۍ برخه زما ده
په ما دې کړې څه بلا ده
په مخ مې غبرګې اوښکې ځي خوله درکومه

مينه کې ډېر دې تاواني شوم
د ښکلا جال کې دې بندي شوم
ښکاري چې عمر زنداني شوم
ستا په دالان کې اثرې شوم
اوس راته دود کړه د غونچو څڼو سرونه

نه يې افسوس نه اسوېلی کړ
په دښمنانو يې غورځی کړ
د تورې وار يې پرې لومړی کړ
ما سپېلنی ورته لوګی کړ
يار مې د تورو په مېدان کې لوبېدنه

دا تورې زلفې مې زبندۍ شوې
چاپېره تاو مې له مرۍ شوې
له ډېره غمه مې سلګۍ شوې
کلي په کلي مې بدۍ شوې
ما زورور کلي ته تېره کړې چې مرمه

اوښکې مې تلې جنازې نه شوې
شونډې مې وچې لندې نه شوې
خيال کې تر دې رانيږدې نه شوې
زلفې مې تاو کړې کږې نه شوې
د مســـا پر لالي پـــه سر وو بـــربېد مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې ښایست د ښاپېرۍ دی
اواز مې تللی د ځوانۍ دی
شکر چې زړه مې د زمرۍ دی
د زلفو تار په زر روپۍ دی
زه یې د یار سترګو ته ټولې لوګی کړمه

جینۍ له قهره تکه سره شوه
ښکلې ښایسته لکه منه شوه
تاو لکه شنه سره زرغونه شوه
په تناره لمبه کړه شوه
تر شا یې وسول د اوږدو زلفو سرونه

خلک خو وایي شــهزادګۍ ده
ښایست یې ټول د ښاپېرۍ ده
زه وایم نه ښکلې کـــوچۍ ده
دا سپینه ټنډه دې غونډۍ ده
دا تورې زلفې دې رمـــې پرې پنډې دینه

ورځ به ماښام شي بیا به شپه شي
شپه به له کاله پرې اوږده شي
ورته به ګرانه ګوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې ښه شي
زړه یې زما په زلفو بند دی رابه شینه

ژوند لکه ډک د میو جام دی
د هلکانو نوم بدنام دی
څه وکړم عمر مې ډېر خام دی
د طالبانو سخت نظام دی
چپه کاکل تر خولۍ لاندې ګرځومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ او ناروغیو په اړه ټپیزې

خیر دې که عمر دې خپل لنډ که
تا خو به تل د نیـــــکۍ پنډ که
چا پرښتې درته ځان خـــــنډ که
په تورو خاورې کې دې ځنډ که
وړکیه ! خوشال یې که رخصت نه درکوینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین څپې یې یوسه کتابونه

ګرانه مرګی دې رانه هېر شه
عمر دې شګو غوندې ډېر شه
لکه د شپول رانه چاپـــېر شه
ته له خروړي سپې راتېر شـــــه
له دغې سپینې خولې به زه درتېره شمه

که په یارۍ نه یې پښېمانه

حال مې نو څه پوښتې له مانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري مې لاړې تر اسمانه

ديدن ته ژر راشه جانانه

د نړېدلي پاڼ په سر ولاړه يمه

مرګ د هر چا په کور مېلمه دی
که دې زړه دی که دې زړه نه دی
کار پکې جوړ د بېلتانه دی
په دې خبره مې زړه ښه دی
چې ښايسته بد رنګ به ټول خاورو ته ځونه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کوم کي رنګ د بېلتانه و
غم به د مرګ په خوب ويده و
اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دينه

ښه هر چا ته دا خواري ده
که څوک بوډا يا يې ځواني ده
سخته د مرګ بلا بدي ده
د ځواني مرګ د شهيدي ده
لکه په زېړو ګلو رنګ شي د بوالونه

دا رڼا ورځ درباندې شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درخخه پاتې قافله شه
د بهيره اوښه دې مړه شه
چې ورته کېنې ګوندې زه درياده شمه

که بې وسي که مجبوري وي
مينه په کار د يوه سړي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک شه هغه چې بازاري وي
د نجونو زړونه فولادي وي
يو يار يې مړ شي بل ته سترګې توروينه.

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوايي مه شه
کمه تر دې دې نيستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپينه خوله ويده پرېښې ومه

په دښمنانو باندې بريد که
ختم د وخت هر يو يزيد که
وطن دې پير ځان دې مريد که
ته په سنګر کې ځان شهيد که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

ورک شه ميراث او ورکې شومې
د برې لار کې ډېرې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
توري وهه برې به مومې
که برې نه وي ځوانان تل په تورو مرينه

وينو له دارو فواري کړې
لوړې ژورې يې پرې سرې کړې
ځوړ د سلګيو آذانګې کړې
ټوپکو بيا غاړې کړېې کړې
ګوليو يوړل د ځوانانو لړمونونه

که به مې هر څو مره زړه ښه که
خو په ژړا به مې اوبه که
ما يې هوس د ژوندانه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ګور کې ارمان وکه
په ما را ړنګه شوه د تورو خاورو خونه

څو جنازه یې ګور ته لېږدی
سر ته یې څنې کړئ سرو بېږدئ
یو څو شېبې یې نور هم پرېږئ
کټ یې په لوړه غونډۍ کېږدئ
وړې خانخېلې به یې ستر ماتوینه

په ښو یارانو تل نازېږئ
د یو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو یو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس یاران لېدل چې خاورې شونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تک سور تنور دې چاپېرچل که
په مخ را خور دې تور وربــل که
رنګ دې د ټــول کلي بدل که
د کلي منځ کې دې اور بــل که
روغ ترې تېرېږي رنځور ځان پرې تودوينه

زړه مې نرى نرى خـــــوږيږي

وخت له خپل ځايه نه خوځيږي
دا ستا جفا راتــه يادېـــږي
رنګ مې په تا پــسې زېړېږي
خلکو ته وايم چې زيړي وهلى يمـــه.

ما مې د يار له سره ځار کې
هغه چې درومي ما يې لار کې
ښخ د ببلتون سترګو کې خار کې
چې يار مې مري لالا بېمار کې
چې د لالا په بانه يار ته وژاړمه

شببه شببه ولې قتلېږي
لکه د شمعې ويلې کېږي
پوهېږم څه ته هوسېږې
که په ښايست مې خفه کېږې
نور به د زمکې خوب کوم چې ژېړه شمه

د زيارت مالګه له مور غواړي
ځان په شړې کې رانغـــاړي
د لېوني په څېر ځـــان داړي
هلک موچې چيچلــى ژاړي
جينۍ ښامار خوړلې شنه له خندا شينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېرا ، ازار او موذي په اړه ټپېزې

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوايي مه شه
کمه تر دې دې نيستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپينه خوله ويده پرېښې ومه

په دواړو سترګو مې ړنده کې
له دې نه ښه ده چې مې مړه کې
يا مې د پلار په کور زړه کې
د بهيرزن ښځه مې مه کې
سرې ډوډۍ خوري سر په تيږه لګوينه

دا ړنا ورځ دې درباندې شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درڅخه پاتې قافله شه
د بهيره او ښه دې مړه شه
چې ورته کېني ګوندې زه درياده شمه

پاتې زما تر دې ښېرې شي
وروسته تر دې اېرې اېرې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د حُجرې نه د دېرې شـــــې
چیلمه مات ټوټې ټوټې شـــې
مین په ما دی غم په تا غلــطویـنـــــــــــه

د پښتونخوا زړه بختوره
عظمت دې ډېر دی تر خیبره
ځوانان دې واړه کړل بې سره
آخر به وران شي پېښوره
د ننګرهار جونې ښېرې درته کوینه

واړه ښایسته د ګل په څېر کې
هر یو مین ته یې بې شمېر کې
د هر چا زړه ته یې ورتېر کې
خدایه ښایسته په دنیا ډېر کې
که یاري نکړي تش دیدن یې خوند کوینه

هره انجلۍ د وطن زوی کړې
ښه غیرتي یې ته رالوی کړې
په شهامت باندې یې پوی کړې
زلمو سنګر کې وینې توی کړې
پېغلې رندې کړې چې کونډتوب نه قبلوینه

مات به د عشق نور کچکول کړم
تاو به له زړه د صبر شپـــول کړم
مینه به پس دې په تـــــول کـــړم
زرې زرې زړه به راټـــــول کـــړم
بیا به په نوم د یارانـــې ســـړی رټمــــــه

د ګوتو څوکو باندې لاړه
کاینات ګوري ورته واړه
ویې ترل لاســـــونه دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې مه کړې تور وربل پر خاورو پرېدینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین څپې یې یو سه کتابونه

درته راغلی یم په مینه
د زړه په سر مې ټوله وینه
نور یې پرېږده چې هر څه وینه
ولې مې نه وړې اباسینه
له شودو سپینه دې په سر روانه یمه

ژوند ته مې نور هم جوړ فسات وای
د ګلو باغ مې دې میرات وای
نه مې غوښتل چې ژوند مې زیات وای
قلم ځنځیر وای مابه مات وای
په قلمي ځنځیر ویلي دي مښخونه.

شونډې مې ګوره وچې سپورې
خوښــې مــې نه وایې ننګورې
ډوډۍ دې څه باندې کړه پورې
توتان پا خــــه ګور ګورې تورې
زه د موذې د ســـو کړک څــــه پروا لرمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ستمونو کې ناکام شول
ظلم و ستم باندې بدنام شول
ځوړند په دار لکه صدام شول
چا راته ویل موذیان تمام شوله
زما د برخې موذي شته ما ځوروینه

ستا به شمله ستا به پټکی شم
زه به دې مینه شم زړګی شم
تاته به ګل بل ته ازغی شم
د ربابه به دې ځونډی شم
چې ورمې نه کړې بازینګرو په لاسونه

اوتر اوتره پورې لاړم
تر هره دره پورې لاړم
سپېره خیبره پورې لاړم
تر پېښوره پورې لاړم
چې چېرته چتې دي موذیان یې زړوینه

د مرګ په خوب باندې ویده دی
پوی په رموز د مینې نه دی
له دې نه بد ژوندون نور څه دی
له موذیګي نه ماشی ښه دی
چې نیمه شي لـتې په لـتې مې اړوینه

له ازغو ډکه زمـا غـــېږ ده
مورکۍ دې نوره مه رالېږده
په زړه دې غټه تیـــره کېږده
د جګې تیږې ناستې پرېږده
ځان به اوبه کې ما به نه مومې مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار، یاري، اشنا او جانان ټپیزې

اشنا دې یو خو وفادار وي
نه چې د سلو تنو یار وي
چې دې سبا په اوږو بار وي
د یو زړګي نه بل ته لار وي
چې زما خوښ یې ستا به ولې بدا یسمه

زړه مې بې ځایه اوس درزا کړي
خدای به یې یوه ورځ راپخلا کړي
دغو مره ناز خو به اشنا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایي پکې راځینه

خدای خبر څو مره بې وفا یې
چې نه پر ځان یې نه پر ما یې
خدایزده د چا پر مینه پایې
په لوړو غرو رانه پناه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې که یار یې نو رالېږه سلامونه

نور جګېدای نه شـــم له ځایه
بس یادوم به یې له ورایــــــه
شپه ورځ یې غواړمه له خدایه
په ښکلي یار مې سلام وایــه
د غریبۍ مې ورته مه وایــه حالـــونه

خوښه په دې یم چې ژوندی دی
ځو که نادان دې لـــېوني دی
زما په ټول جهان کـــې دی دی
یار مې د زړه په سر ازغی دی
نه یې ایستی شم نه یې درد زغملی شمه

مین سړی ډېره خطـــا کړي
په بېلتـــانه کې چې ژړا کړي
ځان په تمام جهان رسوا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایي پکې راځینــــــــه

په زړه سوری پرهار دې زه یم
نهیـــــلی زه، آزار دې زه یـــم
بیا هم د غم غمخوار دې زه یم
د تهمتـــونو یار دې زه یـــم
د پتاسو د سمال دې بر کلي تـــه ځینه

زړه دې د غره په شانې بارکه
لکه فرهاد غرونه هـــوارکه
جوړه د هر چا زړه کې لار که
دنیا د یـــار له ســره ځار که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا به تل وي یاران کلـــه کله وینه

په ژوندانه به خـوار و زار وي
تل به په غم کې را ایســار وي
بس ګیله من به له خپل یار وي
که د چا روغ زړګی په کار وي
زمـا دې واوري یارانه دې نــه کوینـــه

اوســـم یې تل په انتـــظار کې
فرش به بانـــــه کړم ورته لار کې
کیسې یې خوند کړي په تلوار کې
ما له کوچنـــي رېباره څار کې
د یـــار یوه خــبره دوه واري کوینه

واورې وریږي موســم یخ دی
چرته به وي زړه کې مې ښخ دی
زما په دې باندې ډېر خوښ دی
د یار مې چوخي چوخي مخ دی
چې لړه لویه شم غـــــمي به پکې ږدمـــه

ښه په جـــذبې مې ورته ووې
د سپیني خولې مې ورته ووې
د یوې وعـــدې مې ورته ووې
د یارانـــې مـــې ورتـــه ووې
جینۍ وړه وه رنګ یـــې زېړ وتښتېدنه

ما خو که کړله ما لـــه زړه کړه
هره چاره مې ستا په خوله کړه
تا هغه لوظ وعده د څـــه کړه؟
یاري خو تا کړه ما خو نـــکړه
اوس یې چې لنډه پرې کوې ژړا راځینه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غــــم نه بې پروا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په روا یـــا نـــا روا دی
جانان زما په ســـر باچا دی
که لاس ترې و اخلم د دوهۍ ملنګ به شینه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه
ماته پرېکړې ځواب راکه
زه دې د بل له یارانې ایستلی یمه

بېړۍ د صبر مې ډوبېږي
ورځ چې په ورځ پسې تېرېږي
زړه مې پر تا لا مینېږي
ستا یارانې ته مې زړه کېږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښې دي لاسونه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرېکړې ځواب راکه
زه دې د بل له يارانې ايستلی يمه

بېړۍ د صبر مې ډوبيږي
ورځ چې په ورځ پسې تېريږي
زړه مې پر تا لا مينيږي
ستا يارانې ته مې زړه کيږي
خو نا چاري مې پر خوله ايښي دې لاسونه

په ښو يارانو افتخار که
زړه دې لېمځی ورته هوار که
په يارانه يې اعتبار که
دنيا د يار له سره ځار که
دنيا به تل وي ياران کله کله وينه

په تورو غرونو ږلۍ راغله
له ډېره غمه سلګۍ راغله
نوره مې ساه تر مرۍ راغله
د اسمان منځ ته سپوږمۍ راغله
بې ياره خوب نه وي که ماته نه راځينه

له يارانې مې په شا نشې
چې راته سر په ښېرا نشې
په دې کيسه وار خطا نشې
چې په کور نه وم ته رانشې
درته به لار په ښو څوک جارو کوينه

اخ څومره بد يم څومره ښـــه يم
ستا د پښو خاورې يم رانجه يم
په زړه سوری دې ببلتانه يــــم
کله به يم کله بـــه نـــه يـــــم
زما ياري په رنګه مه شمېره مېېــــــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښو يارانو تل نازېږئ
د يو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو يو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس ياران لېدل چې خاورې شونه

د بې رخۍ تله درنه شــوه
په غم ککړه دوستانه شوه
تر خپل مطلبه يارانه شــوه
عالمه ټګه زمانه شــــــوه
يار ته لستوڼي ورکوي منګول ساتينه

د بېلتون، هجران او جدايي ټپيزې

زړه مې بې ځايه اوس درزا کړې
خدای به يې يوه راپخلا کړي
د غومره نازه خو به اشنا کړي
يارانه هله خوند پيدا کړي
چې کله کله جدايي پکې راځينه

د بېلتانه ظالم حملې وې

ته رانه تلې زما ګېلې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګه اشنا خولې خولې وې

پرون لا دا مهال دلې وې

نن به دې توري زلفې چرته باد وهینه

دنیا کې بد ژوند د هجــران دی
که څوک هندو که مسلمان دی
دا عقیده دا مې ایـــــمان دی
بې د جانانه عمر ګــــران دی
په دریابونو کربښې چا راښکلـــــــې دینه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کورکــی رنــګ د بېلتــانــه و
غم به د مرګ په خوب ویـــده و
اول مــــې فــــکر درتــه نــه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه

هسې به ځان لره غــــم ډېر کړم
په تش هوس به عمــــر تېر کړم
په مصیبت کې به ځان ګېر کړم
که د شودو لــښتي ورتېر کړم
خزان ځپلی باغ مې نه نیـــسي ګلونه

دنیا کې بد ژوند د بېلتون دی
هر یو مین ته زړه چاودون دی
ځار له وصاله ټول سکون دی
نن مې د یار پر لوري یون دی
خدایه رالنډ کړې دا د مځکې تناوونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که شازادګۍ که ښاپېرۍ یم
ځو مره سپېره په دنیاګۍ یم
په چا ویاړم؟ لېونۍ یم
ورور مې ټوپک زه يې ګولۍ یم
په تورو غرو مې اړوي ژړا راځینه

زما درکړې مینه راکه
زما د حُسن حق ادا که
مرور خیال مې راپخلا که
د سترګو ټول نظر پما که
لکه ویشتلې مرغۍ ببله ناسته یمه.

د عاشقانو دې خدای مل شي
د بېلتانه په ژرنده دل شي
له روغ سرې نه جوړ پاګل شي
لرګي چې دوه شي اورې پرې بل شي
بېګاه په ما غریب یو ازې بلېدنه

مرور یاره راپخلا شـــــه
لږ مې زخمي زړه ته دوا شه
د هجر شپو ته لږ رڼا شـــه
یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پربوتل ګردونـــــــه

کاش چې زما په خبر دې زړه وای
بـــس لکه موم لکـــه اوبـه وای
غټ دومره ډېر لکـــه د غره وای
یا مو لــــیدلي ســـره نـــه وای
یا مو دا ټـول عمر په یو ځای وای میـــــًنه

کلی مالت دې لیدی نه شم
رسم و رواج نه وتی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم نه دي نور لېونی نه شم
کور ته له شرمه د رتلی نه شم
لرې پوښتنه له ورو ورکيو کومه

له ياراني نه مې منکر شو
په اوتو بوتو باندې سر شو
په غمازانو جوړ اختر شو
يار مې په کټ کې مرور شو
د زنې سر پسې چاپېره ګرځومه

زړګی مې وينې شو اوبه شو
زره زره له بېلتانه شو
په کار مې رانغلو د غله شو
آرام د زړه مې پرې ونه شو
که مې له سترګو نه سرې وينې تويومه

مينه د سترګو طراوت دی
عشق يو سپېڅلی بغاوت دی
حيف چې بېلتون لوی مصيبت دی
په جينکو کې دا عادت دی
لوګی بانه کړي ژړا يار پسې کوينه.

د مينې او مين په اړه ټپيزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې مين شي نو پاګل شي
له خپل حالت څــــخه بدل شـــي
خس يې په ګيره کې وي غل شي
زما په سترګو کـــې دې ګل شي
که زه به يې ستا پـــه مينه بل ته غږومه

ژړا د زړه خنــدل د سترګو
دعا د زړه کنځل د سترګو
ګناه د زړه ژړل د ســـترګو
مينه د زړه ليدل د سترګو
لاس اچول خو د کم عقلو خـــلکو وينـــــه

سترګې له سترګو نه شـــرميږي
زړه دې د سکور غوندې توريږي
ياري نو داســـې کله کيــــــږي
مينه دې ورځ په ورځ کميـــږي
ښکاري زما له ياراني اخلې لاســـــونه

چې مين نه وي نو به څـه که
په بې غمی دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنـــې زړه که
لا مين نه يې ښه خـوب وکه
که خدای مين کړې بيا به نه درځي خوبونه

وړاندې تر تا چې زه مين وم

د ډېرو خلکو به دښمن وم

بيا هم کامياب وم بريمن وم

زه د سپندونو لامبوزن وم

په تا مين شوم د ويالو اوبه مې وړينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هسې وايې چې ګنډه پر دی
داسې خو مه وايه چې تېر دی
د مينې عمر مولا ډېــــر دی
اول اول و ، اوس اخـــــر دی
اول که نه و اوس ميـــن درباندې يمـــه

ما درته نه ويل چې دعا کړه
هله شه مور پلار يې رضا کړه
اوس مه ازار کړه مه ښېرا کړه
مورې بوړی ټوپک مې راکړه
په ما مينه نجــلۍ بل ته ورکوينـــــــه

چې مين نه وې نو به څـه که
په بې غمۍ دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنـــې زړه که
لا مين نه يې ښه خـوب وکه
که خدای مين کړې بيا به نه درځي خوبونه

تا چې د حسن ځان نوکر کړ
ځان ته دې پېښې پخپله شر کړ
کلی دې ټول په ځان خبر کړ
جانانه ښه شوه ټس مې درکړ
ته مې مين کړې زۀ کراره کېناستمه

روح د مين پسې تو سيږي
ګلان په بوټو کې رژريږي
لکه ږلۍ پر زړه وريــږي
خندا له تا سره ښايــيږي
چې اننګي درته څلور ترازې کړينه

زما غريب پکـــــې تاوان دی
نن شپه که زمکه که اسمان دی
بس خو رڼا يې ټول جهـــــان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ پر ما دې څه احسان دی
د کوکۍ غل یم د بلۍ ســـیوري کې ځمه

لکه نینـــه دا ســـې ورتېږم
د مینې اور کې دې سوځېږم
یاره نه مـــرم او نـــه رغېږم
په لاره ځم تېوله شرنګــــېږم
ستا د تهمت ځنځیر په غاړه ګرځومه

پوی شوم اشنا څومره سپېره یم
ستا د پښو خاورې یم رانجنه یم
که هر څهٔ یمه، هیڅه نه یم
د تهمتونو یار دې زه یم
د پتاسو دسمال دې بر کلي ته ځینه

ته وا په مینه د دوی پایي
ښايي که نه ورسره ښايي
ورته له مینې لالا وایي
چې خوږندې کیني ورونه ستايي
چې ورونه کیني خوږندې بل ته ورکوینه

په صبرولو نه صبریـــــږي
زړه د مین په اور سوزیږي
په دریابونو ورګډیـــــږي
نری نری باران وریـــــږي
جنۍ پایڅې راجګوي یار ته ورځینه

ګوره د پور خبره نه ده
دا د پېغور خبره نه ده
د سپین او تور خبره نه ده
مینه د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغلتوب، ځواني او ښکلا په اړه ټپيزې

زړه مې ډېره وي او به شي
واړه خواږه راته تراخه شي
ګرم خواږه رانه ساړه شي
چې پېغلتوب مې را په زړه شي
کنډول مې هېر شي په شکاره کې خوشتومه

خپل پېغلتوب به تر ښنه ځار کړم
ورته به سترګو کې اظهار کړم
نور به مې هر هوس په دار کړم
د طالبانو مير به يار کړم
تر کندهاره به مې ټول لېورونه وينه

نن يې په سترګو اظهار نه که
نن مې د يار زړګی او به که
نن مې پخپله زړګی ښه که
د مينې تول مو سره وکه
په يار يوه ګوته زه زياته وختمه

چې پر کاله وه نو چا څۀ کړه
کومه چاره يې چا په زړه کړه
تل يې سودا د ژوندانه کړه
د نجونو ميره يې واده کړه
اوس به په سرو ګوتو نو څوک چمبه وهينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري په زړه باندې ډېر کلک دی
ځکه خوراک یې وچ ســـو کړک دی
په خوله خو نه ده چې چـــابک دی
پلار یې د ټول کلي مــــــلک دی
لور یې د سوال په رنجو سترګې توروینــه

شپې د مرګ دې نه وي لنډې
وهم دې شپې او ورځې منډې
وهي دې خلک په ما ملنـــډې
خدای دې زما که غونډې منډې
په سر به پنډې چلوم تا به ساتمـــــــــــــــه

دنګه ځواني زما د خـــوښـــې
د یارانې دې ټـــــولې نـــښې
درپسې ویلې مې شوې غوښې
زما خـــالـــونه دا ستـــــا زخې
زما خو خوښ یې وایه تا تــه څنـــګه یمـــه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غـــــم نه بې پروا دی
که په روا یـــــا نـــــا روا دی
جانان زما په ســــر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهی ملنګ به شینه

په محبت کې څو مره زور دی
څه وکړم ما ته خو پېغور دی
کلې وطن را ته سور اور دی
د یار مې پېغله خور په کور ده
نیستي د ورور ده چې بدل ورسره شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په سر مې ازغی مات دی
نم مې د سترګو دومره زيات دی
يوه دجـــله بلــــه فــرات دی
حسن دې کم ظلم دې زيات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوينه

زړګی دې يوړو لاړې پېغلې
خولې کې مې نشته لاړې پېغلې
لاړم د مرګ تر غاړې پېغلې
په تناره ولاړې پېغلې
ډوډۍ دې نه خورم د ديدن وږی دې يمه

له دې نه نور به په ځان څه وړم
غټ غټ غمونه مې په زړه وړم
بار لکه غر د بېلتانه وړم
په سر نرۍ لوپټه نه وړم
ستا د دا دا درنې درنې خبرې وړمه

تر ګل ښايستوکی سرې نشته
ته وا د هيچا زړګی نشته
ټول ګيدړان دي زمری نشته
کلي کې يو لېونی نشته
شينکی پرتوګ مې په ورنو خوله لګوينه

په نه خبر باندې خــفه شوې
لړه شېبه کې تکه ســره شوې
خپلو خولو باندې لنده شوې
د کافر ګل په شان کږه شوې
چې را سمېږې نيــمه ورځ به تېره وينـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نس نهار پوزی دې نــه وي
او رونه مړه لوګی دې نــه وي
لنډه په دې يو شی دې نــه وي
ستا د ښايست کمی دې نه وي
که د غنمو قحطي وي تــېره به شيــــــنه
يو کال دې نور هم انتظار شم
نه دې عاشق او نه دې يار شم
کاش که تر منځه مو رېبار شم
تر دا کټ کټ خندا دې ځار شم
لکه ماشين چې پر بخـــمل وچلــوينــــه

جانانه ښنګ ته مې درپرېږده
لــکه ډنډر جګ دې ورمېږده
لکه ګلاب پســته دې غېږ ده
په چيلم دوه سکروټې کېږده
لکه دوه بنې په سيالي خولې ورکوينه

خوشبو بې راوړله هوا شــوه
وطن يې سپين کړلو رڼا شوه
پاڼو چکچکې کړې شنا شـــوه
د سپينو غاښو دې بربنڼا شوه
چا ويل ړلی ده په تــيرا يـــې وروينــه

نه د نړدې يم نه د ورايه
شپه ورځ دې غواړمه له خدايه
زړه به مې وچوي بې ځايه
د سپينې خولې قيمت دې وايه
چې سر مې ستا شي نور به څومره پاتې شينه

خمار يې سترګو کې ځليږي
لکه باران ترې راوريږي
د سرې زړه ګناه ته کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلان چې مړاوي شي رژیږي
سترګې چې مړاوې شي نو کلي ورانوینه

د ټپیزو غزېدلې بڼه

داسې خو نه چې به مې هېر و
زما به زده وه که به تېر و
شپول د مازغو مې ترې چاپېر و
اول مې شوق د سبق ډېر و
په تا مین شوم اوس سندرې یادومه
لکه توتي ورېې خبرې یادومه
خوږې خوږې لکه شکرې یادومه
اوس سارایي شوم لرې برې یادومه

لکه د شپې چې جګ شي مړی
وي د ژوندیو پوروړی
ځان یې راټول وي لکه پړی
سپوږمۍ د خدای روی مې دروړی
د دوو مینو تر منځ مه وړه مشالونه
ځولۍ ځولۍ درته کومه دا سوالونه
په عاشقانو باندې مه کوه ظلمونه
درته جوړه مې دي نیولي خپل لاسونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانې وینې ترې ویالې شه
زهر دې اوښکې او خولې شه
کمې دې اور ته فاصلې شه
سپینې ماښې دې کندوالې شه
زما یادیږي د کېږدۍ یخ شمالونه
د خړ شپونکي د شپېلۍ مست مست اوازونه
تورې بېزې او خړې مېږې برګ پسونه
کورت او غوړي د پاچایانو خوراکونه

ټپیزې

لکه نینه په اور وریتېږم
په صبر صبر خاورې کېږم
له تشریفاتو نه تېرېږم
په مناسب دې نه پوهېږم

چې دې په کوم غومبوري خوله ولګومه

چې مې په خپل زړه کې کړلې
څومره مې یوړلې کنځلې
کاش چې مې هیڅ نه وای لیدلې
زما د زړه د سرغندلې
پیدا له بل بې زړه زما درپسې چوینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي تر څو به جام ته ناست يم
پوهېږې کوم انجام ته ناست يم؟
د خپل جنون دوام ته ناســـت يم
ستا د ديدن ماښام ته ناست يم
زما روژه به تر قيامته پوري وينـــــــه

دا چې مې حال ويلــی نه دی
ما دې ببلتــــون ژړلی نه دی
زړه مې ګوګل ته تللی نه دی
لا مې ارمان ختلــــی نه دی
لا سونه پورته غاړه بيا راکه ميـــــــنه

ها چې زما پرې اعتبــــــار دی
اوس درته وايم څوک مې يار دی
څوک وفادار څوک جـفا کار دی
غم دې له تا نه وفــــــادار دی
ته کله کله غم دې تل راســـــره وينـــــــه

دا تور کارغان به مهاجر کړي
په غر غره به رڼـــا لـــمر کړي
تيټ به د ونو پېښو ته سر کړي
خاوند به خپله ماز ديګر کړي
د تورو غرو سرو تـــه مــــه ګــــوره مًينه

زړه خو هغه و چې غلو يوړو
چا د ښو پـــــه چــــړو يـــــوړو
رانه يې لرې پـــه شـــپو يوړو
پېزوان مې خړو اوبـــو يوړو
په غمشريک لا ليه نيسه ګودرونه

راسره نشتـــــه يار په خوا کې
جوړې مې شوې په زړه تنها کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل یادوم یې پــه ژړا کــــې
اوښکې ناولې دي که پاکــې
زما په ځیرې ګرېوان ځي لمــونځ پرې کومه

واړه په ما بانــدې ډېر ګران دي
که یې ملیـــان که یې چنیان دي
خو کیسه داده چې ډېروران دي
طالبـــان واړه لــېونیـــان دي
له وظیفې سره مې ګوتــــې تـــاو وینه

د شپې له غېږې را ایله شو
د کلي سر کې را ښکاره شو
د شنه اسمان په ننداره شو
د لېوني ارمان پوره شــــو
په لاره ځي په کاڼو ولي زیــــارتونه

کومه خطا چې انسان وکړي
بیا ګټه څه که ارمـان وکړي
ولې په بل چا ګومـان وکړي
څوک چې په خپله په ځان وکړي
نه دې ګېلې کړي نه دې اوښکې تویوینه.

یاره په ما خو نه ده زیاته
دا مې ساتلې ټولــه تاته
هم له خیرات هم له زکاته
په سپینه خوله کړه روژه ماته
د کفارت روژې بــه دواړه ونیسونه

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابـــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځـــان نوکـــر که

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته کاته به په تنخا حســـابومـــــه

ایله چې اوس مې خوا سړه شـــوه
راته رایاده ښـــه پلمـــه شـــــوه
مور تـــه مـــې جوړه بهانه شـــوه
خولګۍ مې ستا په وینو سره شوه
مور ته به وایم ما انار خـــوړلي دینـــه

ښخې په زړونو کې چړې کړې
ته چې بانه لشې لشې کړې
ټول به د ځان په تماشې کړې
چې لو کوې ګوتې به پرې کړې
پلار ته دې وایه چې لوګري واچوینه

زه به څۀ وایم چې څه را که
زړه مې درکړی دی زړه راکه
مرمه له تندې اوبه راکه
ځانګې راټیټه شه خوله راکه
که زه درپورته شوم راماته به دې کړمه

ستا په یارۍ به څه ویاړم
خندا مې نشته ده تل ژاړم
زړه مې درځي که ځان رانغاړم
په پالیزه کې به دې غواړم
د کلا برج ته راختی نه شې مینه

تش د دیدن لانجې دې نه دي
په نه خبر غوسې دې نه دي
لنډې اوږدې وعدې دې نه دي
یوه دې نه ده، دوې دې نه دي
زه دې په کومه خطا خاورې واړومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لشې لشې تېره بانه وړه
لکه سېلاب په مخ هر څۀ وړه
د عاشقۍ پېټې په زړه وړه
ناز د بې نيازو خلکو مه وړه
قدم زما په سترګو ږده چې ناز دې وړمه

خاورې ايرې زما خوارې شوې
پر سر دې تېر هزار بدې شوې
څومره بې ننګه بې سيالې شوې
د ګلو باغه سرکارې شوې
نه دې سرکار خورې نه دې ماته راکوينه

خير د دېدن احسان پر ما که
نن خو دې مينه په رښتيا که
نوره مې ختمه دا سودا که
ديوال سورې که لاس دې راکه
پلار مې خټګر دی بيا به جوړ کړې ديوالونه

بويه چې غشې دې شمشېر دې
جانانه ټول د شپول په څېر دې
له تورور سترګو دې چاپېر دې
سترګې دې دوه بانه دې ډېر دې
لکه دوه خوبندې چې د ډېرو ورورنو وينه

مابه کول که چا به نه کړل
وړۀ به مې شين سهار لانده کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

باغ کې ګلان به مې اوبه کړل
په ما دې پښې لا سونه سرۀ کړل
د نغـري ايـرې به ځوک جارو کوينه

تا بده ورځ نه وه ليدلې
نيستي دې پرې کړې د زړه ولې
ځار له سيالۍ يې وابستلې
ته مې خطه ته زور بدلې
له پرتاګه مې ګونډې ووتې مينه.

ته وا يوازې د دوی خدای دی
هم يې مځکه ده هم سرای دی
د هر سړي زړه کې زړه سوی دی
ښار د بې غمه خلکو ځای دی
په غم ککړ خلک په غرو کې شپې کوينه

په لمر خاته ولاړه ګله
قربان سپېره ولاړه ګله
زما پر زړه ولاړه ګله
پاس په کمره ولاړه ګله
نصيب د چا يې او به زه درخېژومه

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library